

...ήντητος διαρκής παραμόρφωσις τῆς ἀληθείας. ὅταν μετ' ἐνδιαφέροντος ἐρωτῶ τὰ περὶ τῆς ὑγιεινῶν ὑποθέσεων σου. Ψεύδουσαι ὅταν μοῦ διαβεβαίης ὅτι νομίζεις ἀπόλαυσιν ὅταν μ' ἐπισκέπτεσαι. Παραμορφῶν τὰ πράγματα ὅταν θέλω νὰ κάμω τὴν διήγησίν μου ὀλίγη δηκτικὴν ἢ ὀλίγη εὐσημον. Διακευάζω ἢ ἐλαφρύνω ἢ ἐντείνω τὴν γνώμην μου διὰ νὰ τὴν καταστήσω ὑποφερτὴν. Μεταχειρίζομαι συνήθως φοβερὰ ἐπίθετα ὅταν περιγράψω τὸ τάλαντόν σου καὶ μικροσκοπικὰ ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου. Ἐν γένει ἡ ἀλήθεια ἐξέρχεται τῶν χειλέων μου ἀπαράλλακτα ὡς ἡ γυνὴ τοῦ κομμωτηρίου της, ἥτοι πουδραρισμένη, βαμμένη, σφιγμένη ἀπ' ἐδῶ, ἐξωγκωμένη ἀπ' ἐκεῖ.

Πολὺ μικρὰς βλέπει τις εἰσαγομένας εἰς τὸν κόσμον τὰς νέας.

Τὰς ἀνατρέφουν ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὸν κόσμον· ἐν ταῖς τέχναις διὰ τὰς τέχνας· ἔτσι τὸ ψεῦδος καταντᾷ δι' αὐτὰς συνήθεια καὶ ὁ ἱρεθισμὸς ἀνάγκη.

Καὶ ὅμως μόνη ἡ ἀσκησις ἐν τῇ ἀληθείᾳ δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἔντιμον καὶ ἀπέναντι ἑαυτοῦ καὶ ἀπέναντι τοῦ κόσμου.

Ὁ πατὴρ ἐπακουμβᾷ εἰς τὸ πλαίσιον τῆς θύρας καὶ φρουρεῖ δίκην σκοποῦ· ἡ κόρη χορεύει, δέχεται συγχαρητήρια καὶ ἐπιδεικνύει τὸ φόρεμά της.—Ὁ πατὴρ μουτζουρώνει εἰς τὸ γραφεῖόν του ἢ τρέχει ἐποχούμενος εἰς τὰς ἐργασίας του· ἡ κόρη εἰς τὸ κομμωτήριόν της παίζει πιάνο, χρησιμεύει ὡς καλλωπισμὸς τῆς οἰκίας.—Ὁ σύζυγος εἶναι κατάκοπος ἐκ τῆς ἐργασίας· ἡ σύζυγος στενοχωρεῖται ὑπὸ τῆς ἀργίας.—Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ κοιμηθῇ· ἡ κυρία θέλει νὰ ἐξέλθῃ.

Εἰς τὰ ἀνδρόγυνα τῆς μέσης τάξεως τὰ πιασίματα· εἰς τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἡ μοιχεία· εἰς τὰ ἀνδρόγυνα τῆς μέσης τάξεως τὰ ὁποῖα μιμῶνται τὰ ἦθη τῆς ἀνωτέρας τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο ἢ καὶ τὰ δύο.

Ὡς μήτηρ ἢ ὡς κόρη, ὡς ἀγαλμα ἐπὶ βήθρου ἢ ὡς εἰκὼν ἐν αἰθούσῃ ἢ γυνὴ εἶναι τι ἰδεῶδες· ὡς σύζυγος ἢ ἐρωμένη συνήθως εἶναι σύντροφος, συνηθέστερον ἀντίπαλος, ἐνίοτε ἐχθρὸς.

Τὸ παιδί σῦρει τὴν μητέρα· ἡ μητέρα τὸν ἄνδρα· καὶ ὁ ἄνδρας τῆς δουλειαῖς του.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ ὑπερβολαί· τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσον ὀλέθρια ὅσον σᾶς τὰ παρουσίασα· εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν τοῦ βίου μεσολαβοῦν τὰ λεγόμενα τύμπανα τὰ ὁποῖα ἐλαττοῦσι τὴν δεινότητα τῶν συγκρούσεων.

Τὸ τύμπανον αὐτὸ εἶναι ἡ παιδρότης, ἡ ἀμεριμνομέριμνα, ἢ ἕξις τοῦ λησμονεῖσθαι διὰ τῆς συναναστροφῆς, διὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φαινώμεθα εὐτυχεῖς. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἐλαστικὴ· δὲν ἀντέχει διαρκῶς νὰ κύπτῃ ὑπὸ σκέψεις ὀδυνηράς. Ἐνδυόμεθα, τρέχομεν νὰ δοῦμε τὴν φίλην μας, μιλοῦμε γι' αὐτὸ, μιλοῦμε γιὰ 'κεινὸ, εὐφρολογοῦμεν, πειρά-

ζομεν, διασκεδάζομεν, εὐχαριστοῦμεθα, ἀκούουν ἄλλοι.

Τὸ πᾶν εἶναι νὰ λησμονήσῃς ὀλίγη τὸν ἑαυτόν σου καὶ πρὸς τοῦτο ὑπάρχουν χίλια μέσα. Ὁ Γάλλος ἔχει καταφύγιον τὴν συνδιάλεξιν, ὁ Γερμανὸς τὴν μουσικὴν, ὁ Ἄγγλος τὴ δουλειά του καὶ ὁ Ἕλλην τὰ πολιτικά.

Τὴν φιλοσοφίαν δὲν σᾶς τὴν συμβουλεύω· εἶναι μόνον δι' ἐξαιρετικὰς τινὰς κρᾶσεις· εἶδος σούπας νερόβραστης. Ὁ Π. μοῦ ἔλεγε : «Προχθὲς, ἤμουνα μελαγχολικὸς· ἐζήτησα νὰ διασκεδάσω μετὰ τὰ βιβλία. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ἤμουνα μελαγχολικώτερος· γύρισα κ' ἐγὼ εἰς τὰ παλῆά μου· τὸ πρῶτ' ἕνα μεγάλο μπιφτέκι, ὀλίγην ἵππασίαν μετὰ μεσημβρίαν καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὴν ἐρωμένην μου».

Πάντοτε χρειάζεται ἐν ἄλλοθι. Οἱ ἄνθρωποι τῶν κλιμάτων μας ἔχουν τὴν ἐργασίαν, τὴν φιλολογίαν καὶ τὸν κόσμον· οἱ ἄνθρωποι τῶν κατωτέρων τάξεων τὸ πιστό, ὅπερ εἶναι ἡ φιλολογία τοῦ λαοῦ. Οἱ ἀνατολιταὶ τὸ ὄπιον καὶ τὸν ῥεμβασμόν.

Κριθαρκοῦκης.

ΗΧΩ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Ὁ ὀψίπλοτος κύριος *** εἶχεν ἐφεσπερίδα· ἀφοῦ ἐξήνη-τλησεν ὅλα τὰ γελοῖα τοῦ ἀρχοντοχωριάτου, παραλαμβάνων τὰς Κυρίας μίαν πρὸς μίαν ταῖς ἔλεγεν :

— Ἀγαπᾶτε νὰ κάμετε ἕνα γύρον εἰς τὸ κορφοδρόμον μου ;

Ἠκούσθη ὁ κ. Τσιγγρὸς λέγων εἰς τὸν κ. Κουμουνοῦρον : Κύριε πρόεδρε, πρέπει νὰ ζεῦρετε ὅτι τὰ κεφάλαια δὲν ἔχουν πατρίδα οὔτε πατριωτισμόν. Ἐγὼ ποῦ σᾶς τὰ λέγω αὐτὰ εἶμαι ὁ καλλίτερος πατριώτης.

Ἐὰν συναντήσητε καθ' ὁδὸν τὴν νύκτα ἄνθρωπον τὸ κάτω τοῦ ὁποῖου μέρος τὸ ἐκλάβητε ὡς βρακᾶν, τὸ ἄνω ὡς Εὐρωπαῖον καὶ τὸ ἀποτελοῦν τὰς χεῖράς του ὡς φερούσας βάρος τι ὡς Μαλτέζον, μὴ ἐκπλαγῆτε.

Τὸ τριαδικὸν αὐτὸ ὄν εἶναι ὁ βουλευτὴς Μέσης κ. Τσουτσουνατός εἰς ὃν ἐστάλη δῶρον ἀπὸ Κέρκυραν πίθος ἐξ ἐλαίου, μετακενῶν δὲ εἰς μικρὰ πιθαρίδια τὰ κουβαλεῖ μόνος του ὅπου τὰ προσφέρει ὡς δῶρον.

Ῥεπόρτερ.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Ἀγαπῶ κόρην ἣτις ἔχει πάντοτε τὴν μύτην καὶ τὰς χεῖράς ἀνεσηκωμένας.

Ἀγαπῶ γωνίαν εἰς τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου καὶ εἰς τὴν τούρταν.